

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 32/2019
13.03.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Николета Вученовић, адвокат из ..., ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 330/18 од 04.02.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 13.03.2019. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 330/18 од 04.02.2019. године.

Образложење

Предлагач АА је 13.02.2019. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 330/18 од 04.02.2019. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 24У 3698/17, као неоснован. Предлагач истиче да у периоду од 30.05.2017. до 05.12.2018. године Управни суд није извршио ниједну радњу у поступку, те да за оцену повреде права на суђење у разумном року предлагача није од значаја накнадно ажурно поступање суда, посебно имајући у виду да је предмет решен одбацивањем тужбе. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће усвојити приговор ради убрзања поступка и утврдити постојање повреде права на суђење у разумном року.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 24У 3698/17 и Р4 у 330/18 утврђено је следеће: да је предлагач АА 13.03.2017. године поднела тужбу Управном суду против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција фонда, ради поништаја решења од 30.12.2016. године, којим је одбијена њена жалба изјављена на привремено решење првостепеног органа од 26.09.2016. године, а којим јој је утврђено право на инвалидску пензију од 15.01.2015. године; да је, поступајући по захтеву суда од 28.03.2017. године за доставу списка и одговора на тужбу, тужени орган обавестио суд да су списи већ достављени по налогу суда у предмету 20У 14906/16; да су након доношења одлуке у предмету 20У 14906/16 списи враћени туженом органу; да је тужени орган доставио списе по поновном налогу суда у предмету 24У 3698/17 дана 31.01.2019. године, након чега је истог дана предмет решен и одлука сутрадан отправљена странкама.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду да је предлагач АА покренула управни спор 13.03.2017. године, да је Управни суд одмах након пријема тужбе тражио од туженог органа списе и одговор на тужбу, те да је одлука о тужби донесена 31.01.2019. године, истога дана када су списи туженог органа достављени Управном суду, Врховни касациони суд налази да је ожалбеним решењем правилно одбијен приговор предлагача ради убрзања поступка. Наиме, период након подношења тужбе није пратила неактивност суда, а управни спор је дуже трајао због тога што Управни суд није био у могућности да одлучи о поднетој тужби без списка предмета туженог органа, дакле из објективних разлога. У пракси Европског суда за људска права изражен је став да само она одлагања за која се држава може сматрати одговорном могу оправдати налаз да је прекорачен разумни рок (пресуда Нарџало против Хрватске од 13.11.2003. године, став 61, број представке 66485/01).

Врховни касациони суд је ценио навод из жалбе да је повреду права на суђење у разумном року требало утврдити због дугог трајања управног спора, али налази да је у овом случају тај навод неоснован. Ово стога што, и према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под

условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983. године у предмету *Preto i dr. protiv Italije*, број представке 7984/77).

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у изреци.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић